Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Hans-Ulrich Rudel

Memorii

Volumul II

traducere

Sorin Cristescu

editura

Miidecărți

Bragadiru – 2019

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CUPRINS

Capitolul 12
Mai departe spre vest 7

Capitolul 13
Fugă pe malul Nistrului 37

Capitolul 14
Vara fatală a anului 1944 83

Capitolul 15
Bătălia Ungariei 149

Capitolul 16
Crăciun, 1944 161

Capitolul 17
Luptele pe viață și pe moarte din ultimele luni ale războiului 201

Capitolul 18
Sfârșitul 239

Capitolul 19
Eliberarea din prizonierat 261

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Capitolul 12

MAI DEPARTE SPRE VEST

Balșaia Costromka[1] este un mic sat rusesc tipic, cu toate avantajele și dezavantajele sale, firește, pentru noi cei din centrul Europei, mai multe dezavantaje. Satul este risipit pe o suprafață mare și constă în mare parte din case de chirpici. Doar puține case sunt de piatră. Nu se poate vorbi de străzi, ci doar de poteci de pământ care străbat satul în toate direcțiile imaginabile. Când plouă mașinile noastre se înfundă în noroi până la butucul roții și nu se mai pot clinti. Aerodromul se află în partea de nord a satului, pe drumul spre Apostolove; drumul până acolo este practic inutilizabil pentru vehiculele motorizate. Din acest motiv ne-am instruit imediat personalul

1 Azi Velíka Kostromka, o comună din raionul Apostolove, regiunea Dnipropetrovsk, formată numai din satul de reședință. De la 17 august 1941 la 26 februarie 1944, satul a fost ocupat de trupele *Wehrmacht*-ului.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

în folosirea atelajelor trase de cai sau de boi ca să fim gata de luptă în orice situație. Echipajele de zbor merg adesea călare până la avioanele lor. De pe cal sar direct pe suprafața aripilor pentru că nici pista de rulare nu arată mult mai bine. În anumite condiții meteo seamănă cu un lac de noroi, presărat cu mici insule și doar cauciucurile late ale lui Ju 87 ne dau posibilitatea să ne desprindem de sol. Apropierea Niprului se face simțită. Adăposturile noastre sunt răspândite prin tot satul; Statul Major al Grupului s-a încartiruit în școala din apropiere, în parte de sud a satului. În așa numita clădire a Statului Major am amenajat un spațiu comun, un fel de popotă.

Curtea din față este adesea acoperită de apă și când este ger și îngheață jucăm hockey în fața casei. Ebersbach[2] și Fickel[3] nu ratează nicio partidă, totuși în ultima vreme amândoi sunt mai puțin entuziaști din cauza prea multor vânătăi pe picioare. Când vremea este foarte urâtă, porțile de hockey sunt montate în casă, și atunci distanța prea mică dintre ele face ca misiunea portarilor să fie și mai plăcută. Mobilierul nu are cum să fie avariat pentru că nici nu există.

Rușii privesc uluiți la multele și micile obiecte pe care le au cu ei soldații noștri; spun însă că pozele caselor noastre,

2 Hans Ebersbach, locotenent aviator, avea să fie ucis în misiune la 31 mai 1944, decorat post-mortem la 8 august 1944.

3 Helmut Fickel (1921 – 2005) locotenent aviator de elită, cu 800 de misiuni; a fost de trei ori doborât și decorat cu Crucea de Cavaler al Crucii de Fier la 9 iunie 1944; de la 1 noiembrie 1944, comandant al escadrilei 9 din Schlachtgeschwader 2 „Immelmann". După ieșirea din prizonieratul american a fost legător de cărți. Albumele sale de fotografii de familie sunt încă de vânzare pe net.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

ale camerelor, ale logodnicelor și nevestelor noastre sunt propagandă. Doar cu greu s-au putut convinge că sunt autentice și au înțeles că nu toți germanii sunt canibali. În curând nu mai dau crezare sloganului care li s-a inoculat: Germanski nix Kultura. Câteva zile mai târziu vin aici ruși, ca peste tot dealtfel, ca să întrebe dacă au voie să-și pună pe pereți icoanele și crucifixele; până acum, sub autoritatea statului sovietic, au trebuit să le țină ascunse pentru că fiul, fiica sau comisarul nu le dădeau voie. Faptul că noi nu le punem nicio oprelişte în acest sens îi impresionează enorm. Când aud că la noi în țară crucifixele și alte reprezentări religioase stau la vedere, nu le vine să creadă. Imediat își construiesc fiecare câte un colț cu icoane și ne spun de nu știu câte ori că speră că lucrurile vor rămâne mereu așa. Sunt tare speriați de comisarii lor care țin satul sub observație și îi spionează pe locuitori. Adesea această funcție este asumată de către învățătorul din sat.

Momentan domnește din nou blocajul provocat de noroi și din aceste motiv avem greutăți serioase cu aprovizionarea, chiar și în ceea ce privește alimentele. Adesea zbor la joasă altitudine peste Nipru și văd cum atât trupele noastre terestre cât și cele ale rușilor aruncă cu grenade în apă ca să prindă pește. Suntem în război, Niprul este zonă de confruntare, iar fiecare posibilitate de hrănire a trupelor trebuie folosită. În consecință mă hotărăsc și eu să arunc odată o bombă de dimensiuni reduse de 50 de kg. Gosler, omul nostru cu

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

aprovizionarea, este trimis într-o zi cu o mică echipă de comando înspre Nipru, dar înainte îi arăt exact pe hartă în ce porțiunea a fluviului o să arunc bomba, aproape de mal. După ce mi-am reperat camarazii, arunc bomba de la 20 – 30 de metri altitudine, cât mai aproape de mal. După câteva secunde de așteptare se produce explozia. Pescarii aflați undeva mai jos trebuie să fi fost speriați de bubuitură pentru că numaicecât s-au întins cu toții la pământ. Câțiva temerari care se aflau pe apă într-o barcă veche ca să prindă peștele mai repede se pomenesc aproape răsturnați de valul provocat de explozie și de arteziana care se ridică tot din cauza ei. De sus zăresc burțile albe ale peștilor care plutesc pe suprafața apei. Soldații sunt la datorie ca să-i prindă pe toți cât mai repede cu putință. Pescarii locului ies și ei din ascunzătorile lor și scot la mal cât pot de mult pește. De un pescuit adevărat nu poate fi vorba. La câteva ore după aterizarea mea, vine și camionul cu comandoul de la Nipru; au câteva sute de kilograme de pește. Printre ei se află și câteva specimene monstruoase de 30 – 40 de kilograme, în majoritate sturion și un soi de crap specific acestui fluviu. Vreme de zece zile mâncăm numai pește și ne place foarte mult. Mai ales sturionul afumat sau fiert are un gust delicios, și chiar și crapii aceia mari nu-s răi deloc. Câteva săptămâni mai târziu organizăm o nou operațiune de pescuit cu același succes.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Misiunile noastre au loc aproape zilnic în toate direcțiile posibile. Înspre est și sud-est sovieticii lovesc într-una în capul nostru de pod de la Nikopol[4], mai ales din zona Melitopol[5]. Multe puncte cheie de pe hartă poartă nume germane: Heidelberg Gruntal, Gustavfeld. Aici trăiesc coloniști germani ai căror strămoși au colonizat zona cu câteva secole în urmă. Mai înspre nord linia frontului merge pe celălalt mal al Niprului spre răsărit, spre Zaporojie și apoi traversează fluviul în zona Kremenciuk[6]. Dnipropetrovsk se află deja în spatele liniilor ruse. Așa cum s-a întâmplat de atâtea ori, sovieticii lovesc în puncte diferite și de multe ori reușesc pătrunderi locale în frontul nostru. Ele sunt lichidate prin contraatacuri, executate mai ales de către diviziile de tancuri. Orașul industrial așezat la nord, Krivoi Rog[7], are un aerodrom cu pistă de beton, dar noi nu ne putem folosi de el.

Într-o dimineață una din pătrunderile sovietice atinge Krivoi Rog și aerodromul. Forța principală a atacului sovietic vine din zona de la nord, din direcția Piatihakta. Aici este dat

4 Nikopol este un oraș pe malul de vest al Niprului, la cca 50 de km est de Velîka Kostromka, și la 110 km nord-vest de Melitopol. A fost cucerit la 17 august 1941 de trupele *Wehrmacht*-ului. În vremea ocupației germane se extrăgeau lunar 120.000 tone minereu de mangan și se produceau 1800 tone mangan pur. În anii 1942 – 43 producția de armament și de oțel a Germaniei depindea în proporție de 90% de livrările de la Nikopol. La 16 februarie 1944, generalul Schörner, amenințat cu încercuirea de către sovietici, a dat ordin de evacuare a capului de pod de la Nikopol.

5 Orașul Melitopol fusese recucerit de Armata Roșie în urma unei ample operațiuni desfășurată între 26 septembrie – 5 noiembrie 1943. 87 de militari și aviatori sovietici au primit ordinul „Erou al Uniunii Sovietice" pentru faptele de eroism din cursul acestei operațiuni.

6 Kremenciuk este la 220 km nord în linie dreaptă de Nikopol.

7 Krivoi Rog este un oraș la 40 km nord-vest de satul Apostolove. Orașul avea să fie eliberat de Armata Roșie la 22 februarie 1944.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

dispărut locotenentul Mende. În pofida căutărilor extrem de atente nu-l mai putem găsi pe acest bun camarad, a fost înghițit de imensitatea Rusiei. Un contraatac restabilește și aici situația și împinge frontul câțiva kilometri mai la nord. Transporturile care-i aprovizionează pe sovietici se desfășoară fără întrerupere, așa că atacăm podurile de peste Nipru. O dată la trei sau patru zile vine de la corpul aerian ordinul de a ataca un alt pod. În general, țintele noastre se află între Kremenciuk și Dnipropetrovsk. Într-o dimineață, din cauza unui nou atac rusesc desfășurat dinspre nord-est, trebuie să pornesc pe vreme rea. Vreau să stabilesc care este situația de ansamblu a dispunerii inamicului și să văd dacă este cu putință pe așa o vreme rea un atac cu o formație mai mare. Înainte de decolare mi se explică faptul că o anumită localitate din zona luptelor este încă ținută de trupele noastre, dar ele se află într-o situație grea și au nevoie să fie despresurate. Trebuie stabilit un contact operațional cu unitatea în cauză și un ofițer de legătură a fost trimis la fața locului.

În condițiile unui plafon jos de nori zburăm în formație de trei în zona misiunii noastre și în curând aud în căști vocea unui cunoscut ofițer de legătură; în orice caz sper să fie el, cel care ne-a solicitat intervenția pentru divizia sa. Trebuie să întrebăm mereu, în mod explicit, numele de cod al unității. Solicitările pe care le primim sunt imense, ar trebui să avem de douăzeci de ori mai multe avioane și piloți. După voce se

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

pare că acolo jos este Epp fotbalistul. Iau legătura directă cu el, dar până să-mi dea el explicații zăresc puternice concentrări inamice la un kilometru și jumătate, doi kilometri, în fața mea. Cum zbor încă schimbând periodic direcția deasupra teritoriului propriu, observ fulgerele de la gura multor baterii antiaeriene. Nu pot să văd cum explodează obuzele în aer pentru că asta se produce undeva în nori, dar uite că ceva îmi lovește carlinga și motorul. Schije mă înțeapă în față și în mână, iar motorul se poate opri din clipă în clipă. Mai huruie el cu pauze vreme de vreo două minute și apoi gata, s-a oprit. În acest răstimp zăresc o pajiște la vest de sat. Cu siguranță că nu a fost observată și de ruși. Reușesc să aterizez pe ea fără probleme. Fickel vine și el repede cu avionul său lângă mine. Nu știm câtă vreme zona o să mai rămână în stăpânirea alor noștri; din acest motiv împreună cu Hentschel[8] luăm lucrurile cele mai importante - arme, ceasuri, parașute - și le urcăm în avionul lui Fickel. Cel de-al treilea din echipa noastră zboară deja spre casă și a raportat incidentul. Puțin mai târziu aterizăm și noi la Kostromka teferi și nevătămați.

Zilele acestea și locotenentul Fickel are parte de noroc. La sud-vest de Zaporojie, lângă Heidelberg, a fost doborât de un vânător, sare cu parașuta, și scapă accidentându-se ușor.

8 Erwin Hentschel (1917 – 20 martie 1944), de la 17 octombrie 1941 a fost mitraliorul de bord al lui Hans-Ulrich Rudel. Cei doi au zburat împreună în 1200 de misiuni și la 25 noiembrie 1943, când Rudel a primit spadele la Crucea de Fier, acesta a obținut decorarea lui Hentschel cu Crucea de Cavaler al Crucii de Fier. La 20 martie 1944, în urma unei aterizări forțate, avionul lor s-a scufundat într-o mlaștină, iar pe drum spre liniile proprii Hentschel s-a înecat în apele înghețate ale Nistrului. Rudel scrie însă mereu Henschel.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

După o scurtă convalescență acest extraordinar comandant de escadrilă și Cavaler al Crucii de Fier pornește din nou în misiune.

Doar că nu întotdeauna avem parte de noroc. Odată ne întorceam din zona de luptă de la nord-vest, eram deja aproape de aerodrom și ne pregăteam să aterizăm, desprinzându-ne pe rând din formația strânsă de până atunci. Deodată, chiar în ultima fază a operațiunii, antiaeriana noastră începe să tragă. Mai sus, deasupra noastră, zburau avioane de vânătoare sovietice. Nu dădeau semne că ar vrea să atace, dar antiaeriana noastră deschide focul asupra lor și încearcă să tragă printre avioanele noastre. Atât locotenentul Herling[9], comandantul escadrilei a șaptea, cât și locotenentul Krumminga[10], ofițerul tehnic al grupului sunt loviți și se prăbușesc în flăcări. Puțin mai târziu cade și locotenentul Fritzsche[11]. Trei prieteni, uniți ca frunzele unui trifoi, toți trei Cavaleri ai Crucii de Fier, și-au dat viața pentru patrie în același timp. Această pierdere ne lovește ca o lovitură perfidă. Erau experți în ceea ce făceau și buni camarazi pentru oamenii lor. Uneori trecem prin niște momente blestemate, când șirul ghinioanelor nu vrea să se termine.

9 Willfried Herling, n. 7 iunie 1920, aviator german căzut la datorie la 28 noiembrie 1943, la Kostromka, avansat post-mortem căpitan.

10 Hans Krumminga, n. 6 mai 1920, aviator german căzut la datorie la 28 noiembrie 1943, la Kostromka; ambele informații de pe site-ul Tracesofwar.com

11 Immo Fritzsche fusese decorat la 16 aprilie 1943.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

În noiembrie vine o telegramă: mi-a fost conferită Crucea de Fier cu spade și frunze de stejar[12] și trebuie să mă prezint de îndată la Cartierul General al *Führer*-ului din Prusia Orientală. Era pe vremea când doborâsem cel de-al o sutălea tanc. Personal mă bucuram pentru această reînnoită distincție, care sublinia, și nu în ultimul rând, realizările grupului meu. Dar regretam nespus că propunerea de decorare a lui Hentschel cu Crucea de Cavaler al Crucii de Fier nu se întorsese la noi aprobată. Trebuie că propunerea zace pe undeva neluată în seamă. Din acest motiv m-am hotărât să-l iau cu mine pe mitraliorul meu de bord. Hentschel tocmai avusese cea de a o mia misiune și având în vedere cele câteva avioane de vânătoare sovietice doborâte de curând este de departe cel mai bun mitralior de bord. Așa că zburăm în Prusia Orientală, trecând peste Vinița, Proskurov, Lemberg și Cracovia la Cartierul General al *Führer*-ului de lângă Goldap[13].

Am aterizat mai întâi la Lötzen.[14] M-am prezentat la lt. colonelul von Below și am aflat de la el că odată cu mine va primi frunzele de stejar și maiorul Hrabak[15], vom fi prezentați împreună. L-am luat pe Hentschel cu mine și l-am întrebat

12 În datele existente despre Hans-Ulrich Rudel se poate vedea că această distincție i-a fost conferită la 25 noiembrie 1943.

13 Azi oraș în nord-estul Poloniei, în apropierea exclavei ruse Kaliningrad.

14 Azi Gizycko, la 80 km sud-vest de Goldap, pe maliul nordic la lacului Jezioro Niegocin.

15 Dietrich Adolf Hrabak (1914 - 1995), ofițer german de aviație, creditat cu 125 de victorii în peste opt sute de misiuni. După război a fost colonel și apoi general în aviația *Bundeswehr*-ului, pensionat în 1970.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

pe Below dacă propunerea pentru decorarea sa nu a ajuns la el. Acesta a spus că nu, dar a promis să verifice imediat cum stau lucrurile întrebând la cabinetul *Reichsmarschall*-lului. Nici acolo nu s-a putut găsi documentul respectiv; trebuie că deocamdată așteaptă chiar la *Reichsmarschall* ca să fie aprobat. Aprobarea este luată de lt.colonelul von Below prin viu grai de la acesta și apoi se duce la *Führer* și îi raportează motivele pentru care l-am adus pe Hentschel cu mine și că decorarea sa cu Crucea de Cavaler a fost aprobată de către comandantul suprem al *Luftwaffe*.

– Hentschel să vină imediat, a fost răspunsul.

Pentru credinciosul meu mitralior a fost un mare eveniment. Foarte puțini au primit Crucea de Cavaler chiar din mâna *Führer*-ului, pentru că decorările personale de către Comandantul Suprem încep cu conferirea frunzelor de stejar la Crucea de Cavaler.

Și uite așa maiorul Hrabak, Hentschel și cu mine stăm în fața Führer-ului. Acesta mai întâi ne conferă decorațiile și apoi ne invită să servim ceaiul cu el în biroul său. Ne vorbește despre operațiunile care au avut loc pe frontul de est și despre învățămintele lor, despre noua poziționare a unităților care vor fi neapărat necesare pentru a contracara atacul aliaților occidentali. Din patrie se vor putea forma o mulțime de unități și industria le poate înzestra cu toate cele necesare. Între timp geniul inventator al germanilor muncește pentru